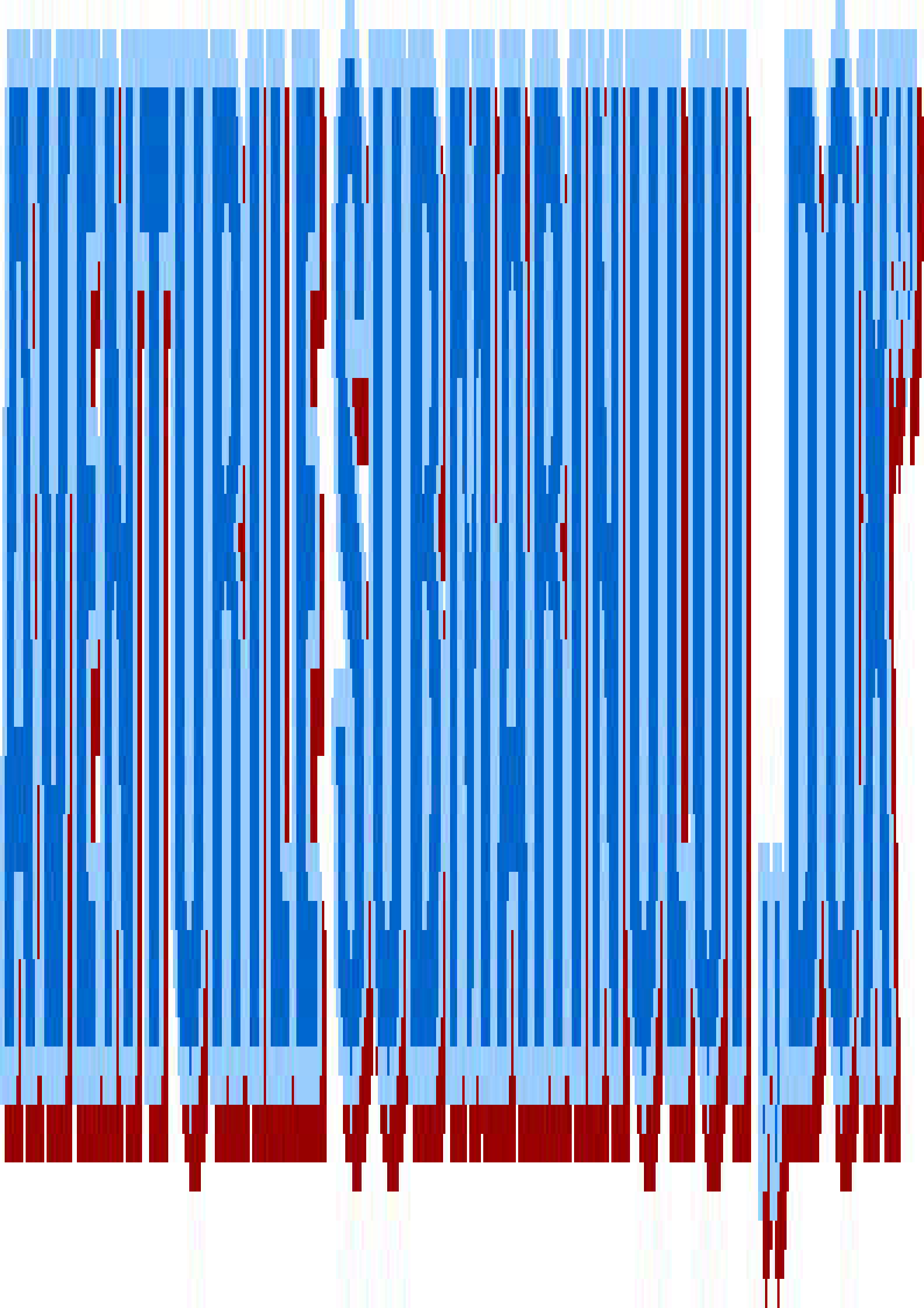

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
41
Aurul blestemat

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corab'a-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Bătrânul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbiorul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Banana miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Luni dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Uriaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 41

AURUL BLESTEMAT

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o

hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
DIAVOLUL ALB.

— CE-O MAI FI ŞI CU OBIECTUL ACELĂ CIUDAT? făcu Farrow privind cu încordare spre nord-vest prin ocheanul său puternic.

Lordul Clive, George şi Rindow, care stăteau lângă el în turn, duseră şi ei repede ocheanele la ochi şi se uitară atenţi în direcţia arătată.

— E un trup omenesc, zise Clive, care avea privirea foarte ageră. Pare să fie un naufragiat şi chiar cred că recunosc un lemn îngust de care s-a încleştat.

— Da, ai dreptate, dragă lordule, încuviinţă căpitanul; acum văd şi eu. Pare să fie o vâslă lemnul acela de care se ţine.

Submarinul porni cu toată viteza spre naufragiat. Marinarii îl vedeau din ce în ce mai bine, prin ocheanele lor, pe băştinaşul pe jumătate gol, care stătea fără viaţă deasupra lopeţii lungi şi pe care valurile uşoare îl mânau tot mai aproape.

— Ciudat! exclamă deodată Farrow. Omul pare să poarte un lanţ în jurul trupului.

— Şi braţele îl sunt prinse în lanţuri subţiri, adăugă George. Probabil că s-a legat de vâslă înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

— Atunci nu s-ar fi slujit de lanţuri, zise căpitanul, căci şi-ar fi zis că greutatea lor l-ar putea trage la fund.

— Aşa e, toată treaba asta e ciudată, se amestecă şi Rindow în vorbă. Mai c-aş putea spune că nenorocitul a fost legat cu lanţuri de lopată.

— Hm, prin multe întâmplări extraordinare am trecut noi adesea, nu-i vorbă – răspunse Farrow – dar ar fi de necrezut să dăm aici peste un băştinaş legat cu lanţuri de o vâslă. Aproape că s-ar putea presupune că prin apele astea mai există galere, cum întrebuinţau pe vremuri romanii. Dar asta ar fi cu neputinţă.

— Ba chiar aşa e! Strigă George, agitat. Omul are un lanţ subţire în jurul trupului şi încheieturile mâinilor îi sunt de asemeni legale împreună cu un lanţ. Trebuie deci să fie un condamnat la galere.

Submarinul se apropiase într-atât, încât cei din turn puteau vedea acum cu ochiul liber ceea ce văzuseră înainte prin ocheane. Camarazii se priviră nedumeriţi şt lordul zise încetişor.

— Poate că vom izbuti să-l readucem la viaţă şi atunci ne va lămuri ce s-a petrecut cu el.

— Din nenorocire, am impresia că e mort, îşi dădu cu părerea căpitanul. Aşa că această întâmplare ciudată va rămâne pentru veşnicie o enigmă, ceea ce e foarte regretabil.

— Cu d-ta omul are prilejul să treacă prin cele mai ciudate aventuri, mai zise lordul. După toate aparenţele, e vorba de un condamnat la galere, după cum am întâlnit până acum numai în cărţi şi în filmele de cinematograf.

Farrow îndreptă vasul cu dibăcie lângă omul în nesimţire şi când ajunse acolo stopă. George sări imediat pe punte şi alergă spre parapet. Apucă vâsla de care era legat băştinaşul şi o ţinu bine, până veniră Petre şi Kard, pe care căpitanul îi chemase sus.

Cei doi uriaşi ridicară ciudata povară şi o aşezară binişor pe punte. Farrow, lordul, Rindow, Bertram şi alţi câţiva camarazi făcură cerc în jurul omului în nesimţire.

Doctorul se aplecă imediat asupra lui, îi cercetă pulsul, dădu din cap şi zise:

— Trebuie să-mi iau stetoscopul: nu ştiu, zău, dacă mai poate fi salvat Din câte îmi dau seama, a înghiţit prea

multă apă. Până una-alta, trebuie întors cu capul în jos şi să i se facă respiraţie artificială până mă înapoiez eu.

În primul rând însă nenorocitul trebuia liberat din lanţuri. Se aduseră repede pile şi dălţi, iar Petre şi Kard se apucară de lucru, dar trecu ceva până să taie lanţurile subţiri de oţel. Îl aşezară apoi pe băştinaş cu capul în jos, pe urmă îl întinseră pe punte şi începură să-i facă respiraţie artificială în vremea asta, Farrow, George şi lordul Clive examinară cu interes lopata, care era făcută dintr-un lemn uşor, dar foarte tare.

— Ciudat! murmură căpitanul. E, într-adevăr, o lopată cum se foloseau numai pe vechile galere. Eu nu ştiu însă să existe vreo ţară pe pământ unde să mai dăinuie asemenea pedeapsă.

— Lordul vorbea înainte de filme – interveni George – poate că omul acesta a căzut peste bord cu prilejul unei filmări. Sau poate galera, care se află pe mare în scopul acesta a căzut pradă unei furtuni năprasnice.

— Presupunerea ta nu e de dispreţuit, răspunse Farrow. Asta ar fi cel puţin explicaţia cea mai simplă. Eu nu cunosc însă nici o societate de cinematografie care să turneze tocmai în apele acestea singuratice şi primejdioase. Marile întreprinderi europene ar putea filma astfel de scene în Marea Nordului sau în Baltica.

Doctorul Bertram sosi cu tubul de ascultare şi examină inima băştinaşului. După câteva clipe zise:

— Inima bate încă, dar cât se poate de slab. Duceţi-l la infirmerie şi voi încerca să-l menţin în viaţă prin injecţii cu camfor şi inhalaţii de oxigen. Câteva minute să mai fi rămas pe apă şi s-ar fi prăpădit cu siguranţă.

Petre şi Kard îl transportară repede în cabina-infirmerie. Din fericire, doctorul avea pe bord instrumentele şi aparatele care se întrebuinţează în accidente de soiul acesta. O jumătate de ceas încheiată se ocupă Bertram de leşinat – un negru australian, după cum constată el cu uimire – apoi zise, uşurat.

— În sfârşit, am scos-o la capăt. Inima a început să bată mai tare. Încă zece minute de respiraţie artificială şi cred că se va trezi. Dar nu mi s-a mai întâmplat să salvez pe cineva care să se afle atât de aproape de moarte. Petre, acum trebuie să-i facem respiraţie artificială şi masaje.

După vreo zece minute, pieptul lat al negrului începu să se ridice uşor. Putea avea cam treizeci de ani, era

vânjos, dar trupu-i slăbit dovedea că îndurase mari suferinţe.

În jurul mâinilor şi al şoldurilor mai avea încă cercurile de oţel, dar ele nu puteau fi scoase până ce omul nu-şi va fi revenit complet.

— Cheamă-l pe căpitan şi pe ceilalţi camarazi, Petre! zise doctorul. Îndată ce se va trezi, omul ne va împărtăşi probabil amănunte importante, pe care mai târziu le va trece sub tăcere poate.

Petre ieşi repede şi după câteva clipe se înapoie împreună cu Farrow, Rindow, George şi lordul Clive. Făcură cerc în jurul mesei înguste pe care zăcea întins băştinaşul şi-l priviră cu interes.

— E într-adevăr un negru australian, zise căpitanul. Cum să fi ajuns el aici, de atât de departe? Ştiu şi eu ce să mai zic! Te pomeneşti că o galeră construită pentru filmare a fost târâtă de un taifun de pe coastele Australiei până aici. Unde s-a sfărâmat de vreo insulă. Doctore, ai putea stabili de câtă vreme se află pe apă individul acesta?

— Trebuie să fi petrecut multe ceasuri în starea asta grozavă – răspunse Bertram – înainte de a-l fi părăsit puterile. Mă mir însă că n-a fost atacat de rechini.

— Sunt foarte curios ce vom afla de la el când se va trezi, spuse căpitanul. Desigur că a trecut printr-o păţanie cum rar se întâmplă. Cred, însă, că adevărata explicaţie a găsit-o George al nostru şi anume că e vorba aici de un figurant de film. Probabil că vom găsi şi alte victime ale catastrofei, dacă negrul ne va indica unde s-a întâmplat nenorocirea.

— Pare însă atât de slăbit şi istovit, încât face impresia că a lucrat mai mult timp ca sclav pe galere, zise doctorul Bertram. Va trebui să fim cu băgare de seamă la primele cuvinte ce le va roşii, înainte de a-şi reveni cu totul în fire. Petre, pregăteşte de pe acum o ceaşcă cu supă. Din diferite semne, sunt în măsură să constat că n-a mâncat de multă vreme.

De-abia se întoarse Uriaşul cu ceaşca de supă, că negrul şi începu să se mişte. Făcu gesturi neliniştite cu braţele, dar nu putu să le întindă mai mult decât le întindea înainte, când avea lanţurile, ceea ce îl făcu pe doctor să spună:

— Asta e încă o dovadă că a fost legat mult timp de vâslă. Chiar în starea asta de inconştienţă are întipărit în

minte faptul că nu poate întinde braţele mai mult de atât.

— Chestia e foarte ciudată, zise Farrow, îngândurat. Cine oare să mai folosească azi oameni ca sclavi de galere? Ar fi absurd gândul acesta, dacă vâsla n-ar fi construită în aşa fel, ca să poată fi legat un om de ea.

— Minunat! Făcu lordul Clive, entuziasmat Voi trăi deci alături de dv. încă o aventură care iese din banal. Dar oare spaniolii n-au avut şi ei galere?

— Da, sunt însă câteva sute de ani de când nu mai au – răspunse căpitanul – pe câtă vreme, vâsla asta e nouă de tot. După cum se vede lămurit, e fabricată cu cele mai bune unelte şi forma ei corespunde perfecţionărilor vremii modeme. Foarte ciudaţi.

— Ssst! Acum tăcere! şopti doctorul Bertram.

Camarazii îşi îndreptară imediat toată afecţiunea asupra negrului, care deschise ochii. Se uita rătăcit în juru-i şi privirea lui trăda spaimă. Rostii câteva cuvinte, apoi închise iar ochii.

— Domnule căpitan, vorbea de un diavol alb cu ochii roşii, zise doctorul, agitat. Nu ştiu ce înseamnă asta. Să-l întreb de unde vine şi ce-a îndurat?

— Ar fi cel mai bun lucru, dacă e destul de treaz, răspunse Farrow.

Doctorul Bertram i se adresă negrului, care deschise din nou ochii, se ridică şi privi buimac în jurul său. Privirea îi căzu apoi asupra mâinilor şi păru foarte surprins că-i lipsea lanţul.

Bertram îi duse la buze vasul cu băutura întăritoare şi nenorocitul îl goli, fixându-l pe doctor cu o privire de recunoştinţă. Acesta îi puse o întrebare pe limba lui, dar negrul îi răspunse într-o engleză destul de bună:

— Massers vor să ştie ceva de la mine, Baru fugit, altfel el fi murit. Fost mult pe mare... vai... îngrozitori Rechini jur-împrejur. Baru are sete şi foame mare. Toată ziua şi toată noaptea vâsleşte, apoi slăbit şi nu mai ştie nimic. Baru foarte recunoscător Massers.

Şi în vreme ce vorbea, ochii lui exprimau o groază neînchipuită.

— Acum eşti în siguranţă, Baru, zise Farrow. Dar cine te-a legat de vâslă?

Negrul îşi acoperi faţa cu mâinile şi clătină capul cu putere. Felul lui de a se purta era atât de ciudat, încât camarazii se priviră nedumeriţi; se părea într-adevăr că

negrul îndurase atâtea grozăvii, încât numai amintirea lor îl făcea să se cutremure.

— Baru, ne poţi povesti totul fără teamă, îl încurajă Farrow. Noi suntem în măsură să te apărăm şi de diavolul alb cu ochii roşii. Unde l-ai lăsat pe acest diavol?

— Oh, Masser cunoaşte diavol alb? întrebă Baru, înspăimântat Atunci Masser îl va trimite înapoi pe Baru în iad?

Tremura din tot trupul, dar Farrow îl liniştii:

— Nu, Baru, asta n-o vom face în nici un caz, poţi fi liniştit? În „iad" zici c-ai vâslit? Mai erau şi alţii legaţi de vâsle?

— Oh, Masser totul ştie, răspunse negrul. Mulţi oameni în iad trebuit vâslească şi când obosit, diavolul bătut cu biciul.

Se aplecă mult înainte şi camarazii văzură cu groază că spatele lui lat era acoperit de răni, provenite de la lovituri de bici.

— Asta e de necrezut! exclamă lordul Clive. Pe diavolul ăsta, cum îl numeşte Baru, trebuie să punem neapărat mâna. De asemeni, trebuie să-i eliberăm pe bieţii tovarăşi de suferinţă ai lui Baru. Au fost mulţi compatrioţi de-ai tăi pe vaporul acela grozav?

— Oh, Masser, erau şi Massers albi legaţi de vâsle. Baru pare rău de ei, dânşii oameni slabi, fost tare loviţi cu biciul. Diavol foarte crud, striga mereu că el pedepseşte cum trebuie.

— Baru, spune adevărul: i-ai făcut ceva diavolului acesta? întrebă căpitanul.

— Nu, Massers, răspunse negrul, cu sinceritate. Baru dus cu alţii pe coasta Australiei să caute aur acolo. Apoi dispărut, unul, încă unul şi încă unul. Şi Baru fost înhăţat într-o noapte în colibă, legat, pus căluş în gură, târât în iad, înţepenit cu frânghii de vâslă, apoi trebuit vâslească. Fiecare noapte fost adus altul, până iadul plin. Toţi care dus caute aur, ajuns în iad.

— Asta e extraordinar! zise Farrow, îngândurat. Zău că nu ştiu ce să cred din toată povestea asta. Dragă Clive, d-ta cum crezi că stau lucrurile?

— Ar trebui să ne informăm la autorităţile australiene dacă au aflat cumva de dispariţia căutătorilor de aur. Ia spune, Baru, pe vapor a fost numai diavolul acela cu ochii roşii sau au mai fost şi alţi diavoli?

— Încă patru, Masser. Toţi cu barbă lungă. Unul foarte mare şi lat, părul lui roşu de tot. Ceilalţi numesc la el „John”, el bate cu biciul mai mult.

— Aşadar, cinci albi posedă o galeră şi prind căutători de aur din claim-ul nou descoperit, pe care îl duc pe iadul plutitor, zise Farrow, încet. Asta e într-adevăr monstruos şi n-aş fi crezut-o în ruptul capului dacă nu l-am fi găsit pe Baru legat de vâslă. Baru, cum ai izbutit să fugi?

— Oh, Masser, diavol alb oprit la insulă şi spus că trebuie să aibă apă proaspătă şi fructe. Baru disperat, el vrea scape din iad, împins vâslă prin deschizătură şi căzut cu ea în apă. Fost întuneric încă, diavolii albi auzit plescăie apa, tras cu puşca, dar Baru înotat repede. Când răsărit soarele, Baru fost departe. Baru înotat mereu, face zgomot când vine rechini, apoi slăbeşte, adoarme şi trezit aici la Massers.

— Drace! N-am auzit încă de aşa ceva de când sunt! Exclamă lordul. Dragă căpitane, trebuie să găsim neapărat galera asta modernă. Ea nu poate fi prea departe, căci în cursul celor cam treizeci de ore, de când se află Baru pe mare, el n-a putut înainta prea repede. În orice caz, trebuie să încercăm să-i eliberăm şi pe ceilalţi căutători de aur.

— Acum eşti salvat, Baru – zise Farrow – şi deocamdată vei rămâne aici la doctor, până te vei fi întremat. Apoi vei putea munci pe bordul nostru şi noi te vom debarca într-un loc de unde să poţi lua un vapor pentru Australia. Va trebui, însă, să anunţi imediat autorităţilor cele întâmplate, dacă între timp nu vom fi izbutit noi să-i eliberăm pe tovarăşii tăi de suferinţă.

— Oh, Masser vrea să lupte cu diavoli? Exclamă negrul, îngrozit. Mai bine nu face asta, Masser, diavol foarte rău.

— Vom vedea noi, răspunse Farrow, zâmbind. Acum, însă, trebuie să dormi. Mai târziu îmi vei istorisi amănunţit unde eraţi când ai sărit în mare.

Căpitanul îi zâmbi prietenos, apoi părăsi încăperea împreună cu ceilalţi.

— Haideţi în cabina mea, zise el, trebuie să ţinem un mic sfat de război.

II.
O ENIGMĂ.

DRAGĂ LORDULE, d-ta ce părere ai de treaba asta? Întrebă Farrow, când se aflară în cabina lui. îţi poţi închipui ca cinci europeni să aibă o galeră, pe care să pună la muncă oameni nevinovaţi, să-i bată şi să-i schingiuiască de moarte?

— Vorbele tale m-au adus la o idee, răspunse lordul, îngândurat. Cine ştie dacă oamenii aceştia, care sunt folosiţi ca sclavi de galeră, n-au făptuit într-adevăr niscaiva crime? Desigur c-ai auzit şi d-ta de cazuri când oamenii îşi fac singuri dreptate, pentru că justiţia oficială a popoarelor n-ar fi destul de dreaptă. Poate că şi în cazul de faţă avem de-a face cu oameni care-i smulg pe criminalii cei mai fioroşi din mâinile justiţiei, pentru a-i pedepsi în felul lor. Socoţi că asta ar fi exclus?

— Deloc. Ideea d-tale poate fi întemeiată, dragă Clive, încuviinţă Farrow. În cazul acesta, ar trebui să-l privim pe „albul cu ochii roşii" ca pe un individ foarte ciudat, ca să nu zic „nebun". Spune şi d-ta, care altul s-ar fi gândit la aşa ceva?

— Atunci, povestea asta cu galera e foarte probabilă, răspunse Clive. Îmi spuneam eu mai înainte că australianul ne-ar fi putut minţi în această privinţă. Acum îmi cam închipui cum stau lucrurile. Totuşi, trebuie să-ncercăm să-i eliberăm pe nenorociţii aceia, căci chiar dacă meritau pedeapsă, ceea ce li s-a dat e prea din cale afară. Sper că Baru se va întrema în curând, ca să ne poată indica aproximativ unde a sărit în mare.

— În ultimele zile a suflat mereu un vânt de la nord-vest, zise căpitanul şi din această direcţie venea spre noi şi Baru cu vâsla lui. Aşadar, trebuie să dăm peste ciudatul vas dacă urmăm drumul ăsta.

— Ar trebui să aducem vasul în cel mai apropiat port, îşi dădu cu părerea Clive şi să lăsăm treaba pe seama autorităţilor. Nici nu ştiu dacă se pot trage la răspundere oameni care pedepsesc pe criminali cu de ia sine putere, punându-i să muncească la galere.

Camarazii se duseră în turn şi Farrow ordonă să dea toată viteza la motoare. Luă direcţia cam spre nord, iar la întrebarea mirată a doctorului răspunse:

— Desigur că galera nu va fi rămas treizeci şi mai bine de ore lângă insulă, ci o fi pornit mai departe. Am putea-o întâlni deci mai curând, dacă am ţine direcţia ceva mai spre nord. Cred că încă până-n seară vom da de ciudatul vas. Desigur că se va aţine prin părţile cele mai

singuratice ale acestei mări, pe lângă insule nelocuite, iar peste zi îşi va căuta poate vreo ascunzătoare. Gândeşte-te numai că galera asta n-a fost văzută de nimeni în drumul ei din Australia până aici.

— Ăsta e, de fapt, lucrul cel mai surprinzător, zise lordul. Tocmai un vas atât de ciudat trebuia să bată la ochi. Eu, unul, nu prea cred că Baru a spus adevărul curat. O fi făptuit el vreo crimă pe una din insulele Pacificului, a fost prins de „diavolul" acela şi încorporat galerei sale. Şi nici chestia cu noile terenuri aurifere n-o cred.

— N-ai putea să transmiţi în numele d-tale o radiogramă adresată guvernului australian? Întrebă Farrow. Poate că-l demascăm pe Baru şi-l spunem în faţă că ne-a minţit.

— Da ideea e bună! Răspunse entuziasmat englezul. În guvern e şi un bun prieten al meu, lordul Storry, care îmi va răspunde imediat. Vrei să dai ordin să se întindă antena?

Repede se înălţă câte un catarg la pupă şi proră, de care se fixă antena Clive se duse singur la aparatul de emisie şi transmise radiograma către prietenul său, cu rugămintea de a-i răspunde imediat.

— Sunt foarte curios să aflu rezultatul, îi zise el lui Farrow, după ce se înapoie în turn. Într-un ceas, cred că voi avea răspunsul.

— Dar dacă povestirea lui Baru e adevărată? întrebă George. Nu ne-am putea aştepta atunci la tot felul de surprize neplăcute din partea ciudaţilor stăpâni ai galerei?

— Vom aranja noi şi cu ei, răspunse căpitanul, liniştit. Dar eu nu pot crede că Baru a spus adevărul. O fi având dreptate lordul cu presupunerea lui că negrul a făptuit vreo crimă pe o insulă şi a fost prins apoi de individul acela ciudat, care vrea să ia locul justiţiei cu galera lui.

— Atunci toată sarcina noastră va fi cu mult mai uşoară, zise lordul, căci va însemna că avem de-a face numai cu un om original. Desigur că e cunoscut prin ţinutul acesta, deci vom da de el cu atât mai lesne, iar când îi vom avea în mână, vom sfârşi noi repede cu dânsul: în privinţa asta nu există îndoială.

— De fapt. Omul acesta ciudat mi-ar plăcea, zise Farrow, zâmbind. Eu cred, de pildă, că a izbutit să-l corijeze pe Baru. După experienţa asta, se va feri, desigur, să făptuiască vreo nouă crimă în viitor. De

asemenea, tovarăşii lui de suferinţă se vor fi vindecat şi ei de pornirea spre nelegiuiri. Pedeapsa grea a galerei va fi avut un efect mai bun ca puşcăria prin care au trecut, desigur, cei mai mulţi dintre ei.

— Ce-i drept, e şi acesta un sistem de educaţie, încuviinţă lordul, totuşi misteriosul individ a mers puţin cam departe. Biciuirea prizonierilor nu poate fi încuviinţată de un om civilizat.

— Eu cred că pe Insula Dracului condamnaţii nu-s trataţi mai cu milă, zise Farrow. Numai că acolo pedeapsa nu pare atât de grozavă, pentru că osândiţii au cel puţin aer şi lumină, în vreme ce în pântecul unui vapor sunt lipsiţi de asta. Ah! Uite că vine doctorul, poate că negrul şi-a recăpătat cunoştinţa şi-l vom putea chestiona încă o dată.

— Baru şi-a revenit oarecum, le comunică Bertram şi cred că e mai bine să-l luăm la rost înainte de a se fi dezmeticit pe deplin.

— Da aşa vom face, răspunse Farrow. Să mergem repede la el! Plundow, păstrezi direcţia asta! Îi strigă el timonierului, în vreme ce cobora scăriţa turnului.

Baru se întremase într-adevăr în vremea asta, căci doctorul îi mai dăduse câteva ceşti cu supă.

— Baru, văd cu bucurie că-ţi merge mai bine, zise Farrow prietenos. Aş dori să aflu mai amănunţit ce-al îndurat. Ia spune, unde ai fost prins?

— Masser, aproape la Brisbane. Noi fost treizeci oameni, zece albi, douăzeci gentleman negri. De-abia de două zile noi început săpăm căutând aur, apoi oameni dispărut. Toţi regăsit la diavol alb cu ochii roşii.

— Hm..., eu nu prea am auzit că s-ar fi descoperit terenuri aurifere pe lângă Brisbane, zise Farrow. Cine a dat de ele?

— Masser, asta a fost albul, Olivier Kent. El făcut claim, avut permisie de la guvern să ia pe noi, să facem tovărăşie. Lucrul rămas secret, numai guvern ştie.

Camarazii se priviră nedumeriţi. Baru spunea asta atât de deschis, încât trebuiau să admită că rostea adevărul. De fapt, nu era exclus ca vreun individ întreprinzător să fi descoperit în apropierea oraşului un teren aurifer, pe care voia să-l exploateze în taină. Căci dacă vestea ar fi pătruns în public, Brisbane ar fi fost năpădit de indivizi suspecţi, în goană după avere.

Aşa stând lucrurile, avea şi guvernul destul interes ca descoperirea să rămână deocamdată o taină. Atunci, însă, căzeau în baltă toate presupunerile făcute de camarazi asupra acestui caz ciudat.

— Baru – zise Farrow, grav – eu vreau să te cred, deşi explicaţia ta sună cam ciudat. Dar, ia spune, nu i-ai auzit pe tovarăşii tăi de suferinţă amintind cine v-a luat prizonieri şi pentru ce?

— Masser, noi nu avut voie vorbim, numai şoptit, altfel loviţi îndată cu biciul. Eu crede, diavol alb voit împiedice pe noi sape aur. Spunea că loc acela e blestemat.

Vorbise cu atâta sinceritate, încât toţi simţeau că negrul nu minţea.

— Aşadar, nu poate fi vorba decât de un banditism sadea, zise Farrow. Vreun concurent al lui Olivier Kent l-a îndepărtat pe dânsul şi pe ajutoarele sale în felul acesta de necrezut.

— Poate că a descoperit terenul împreună cu Kent, interveni George, Kent a vrut apoi să-l înşele şi el s-a răzbunat în felul lui. Probabil că englezul şi-a valorificat în aşa fel pretenţiile asupra terenului, pe lângă guvern, încât fostul său tovarăş n-a mai putut face nimic împotriva lui.

— Şi asta ar fi o explicaţie, încuviinţă căpitanul. Ura e în stare de orice. Dacă lordul Storry va confirma povestirea lui Baru, vom putea proceda fără milă împotriva stăpânului galerei. Atunci ar fi chiar de presupus că misteriosul ei proprietar a creat vreo instalaţie care să-i îngăduie s-o scufunde imediat ce s-ar simţi în primejdie. Astfel ar dispărea nu numai duşmanii săi, ci şi dovezile ticăloşiei sale.

— Dar cum putea s-ajungă el aici, tocmai din Australia? întrebă lordul. Vasul acesta ciudat ar fi trebuit doar să atragă atenţia altor vapoare.

— Baru, aţi vâslit voi mereu zi şi noapte? întrebă căpitanul.

— Nu, Masser, vapor are şi maşină. La început noi vâslit numai noaptea, ziua vapor merge singur.

— Aha, acum am dezlegat şi taina asta! zise Farrow. Atâta vreme cât stăpânul galerei avea să se teamă de întâlnirea cu alte vapoare prin apropierea coastei Australiei, i-a pus să vâslească numai noaptea: ziua a trecut pe lângă ele ca vas de comerţ obişnuit. Da, dragă lordule, toate presupunerile noastre au fost false: se pare

că totuşi avem de-a face cu un om setos de răzbunare, care a iscodit această pedeapsă din evul mediu şi-a pus-o în aplicare. Trebuie să fie grozav de viclean şi energic individul.

— Toată treaba pare de necrezut – zise lordul şi privi bănuitor spre Baru – încât trebuie să am răspunsul prietenului meu înainte de-a adânci lucrurile. Cel mai nimerit ar fi ca Storry să se pună în legătură radiotelegrafică directă cu mine şi după cât îl cunosc eu, chiar aşa va face.

— Dacă te foloseşti de o undă dinainte stabilită şi prietenul d-tale Storry îşi aranjează şi el aparatul în mod corespunzător, lucrul e cu putinţă, zise Farrow. Am observat că te pricepi de minune în tehnica radiotelegrafiei.

— La fel şi Storry: amândoi am fost radiotelegrafiştii în război şi comunicam adesea între noi. Aha! asta o fi pentru mine.

Aparatul începu să zbârnâie şi vesti:

“Radiogramă din Brisbane către lordul Clive".

— Veniţi şi dv., domnilor, zise englezul, voi nota întrebările şi răspunsurile prietenului meu. În felul acesta veţi putea urmări. Convorbirea noastră. Presupunând, firește, că ne întâlnim pe vreo undă...

Camarazii observau cu interes cu câtă dibăcie mânuia lordul aparatul de emisie şi recepţie. Micul receptor ciocănea de zor şi Clive scria pe hârtie comunicarea prietenului său, tălmăcind imediat semnele alfabetului Morse, între cei doi foştii camarazi de campanie avu loc următorul schimb de telegrame:

„Clive, ia unda 743” – suna prima comunicare din Brisbane.

În câteva clipe, lordul potrivi aparatul.

„De unde cunoşti chestia asta?” întrebă lordul Storry, din Brisbane.

„Am dat peste un căutător de aur – răspunse Clive – care povesteşte foarte ciudat. Adevărat că s-a găsit un teren aurifer? Adevărat c-au dispărut Kent cu ajutoarele sale?”

„Da. Kent are opţiune pentru claim mic şi bogat Dispărut acum cinci săptămâni împreună cu douăzeci şi nouă de oameni. Chestie misterioasă. Unde eşti?”

Clive se codi câteva clipe şi după ce zâmbi către camarazi răspunse:

„Pe submarinul căpitanului Farrow. Îl vom căuta pe Kent am dat de o urmă. Se ştie la voi că dispărut în acelaşi timp vapor de marfă?”

„Felicitări lui Farrow – fu răspunsul. – Eşti un om norocos. Vaporul «Melba» dispărut de asemenea”.

„Cui aparţinea?”

“Venea din Melbourne, căpitan şi proprietar James Gould. Să trimit distrugător să dea concursul?”

„Acum nu, întâi trebuie să lămurim taina – răspunse Clive. Îţi voi da de veste”.

În aceeaşi clipă tresări speriat, apoi scrise repede, cu uimirea întipărită pe figură:

„Vă opresc să vă amestecaţi, voi distruge submarinul şi distrugătorul. Kent şi ajutoarele lui suferă pedeapsă. James Gould”.

Farrow privi uluit la lord, care dădu din cap îngândurat şi zise:

— Cineva cu un aparat puternic a venit peste noi. Fireşte că întâi a prins comunicările noastre, după care a transmis ameninţarea Din fericire, Storry şi eu ştim cum trebuie să procedăm. În război, am fost adesea întrerupţi de aparate străine, ceea ce ne-a hotărât să ne alcătuim un sistem al nostru propriu. După o înţelegere prealabilă ne vom folosi de altă undă.

Schimbă repede dispoziţia aparatului şi după câteva clipe se auzi ţăcănitul, iar Clive scrise:

“Voi dispune totuşi plecarea distrugătorului. Unde sunteţi voi?"

Englezul se uită întrebător la căpitan, care dădu însă din umeri. Nu era prea uşor să ia o hotărâre, căci era cu putinţă ca la ivirea distrugătorului australian, situaţia să devină neplăcută pentru Farrow, deoarece guvernul englez nu dăduse încă nici un răspuns rugăminţii lui Clive, de a înceta urmărirea „Dox”-ului.

Totuşi, se hotărî şi scrise pe o hârtie locul unde se afla vasul şi indică în acelaşi timp că mergea mai departe în direcţia nord-vest. Clive telegrafie aceste date şi imediat dădu semnalul de încheiere. Misteriosul Gould n-avea decât să caute acum unda de care se folosiseră cei doi prieteni.

— Lucrul devine primejdios, zise Farrow, după ce Clive închise aparatul. Acum acest Gould ştie că suntem pe urmele lui şi fireşte că-şi va închipui imediat că l-am pescuit pe Baru. Trebuie să dispună însă de arme

primejdioase, altminteri ar fi caraghioasă ameninţarea lui că va distruge atât submarinul meu, cât şi distrugătorul. Şi prizonierii se află acum într-o situaţie cu mult mai primejdioasă, căci, după cum m-am temut mai înainte, i-ar putea face să dispară când ne va vedea apropiindu-ne.

— Vreau să sper că n-a prins şi ultimele noastre radiograme – zise lordul – şi-şi va fi închipuit probabil, că ne-a înfricoşat. Poate că, de când cu dispariţia lui Baru, a cercetat mereu în eter, ca să prindă vreun schimb de telegrame referitor la locul unde se află negrul, ceea ce i-a reuşit. Din asta se poate vedea cât de primejdios e individul: cine e atât de prevăzător e un duşman de temut.

— Ce să-i faci, asta nu se mai poate schimba, zise Farrow. Dar suntem şi noi preveniţi şi putem lua măsurile necesare şi în plus, ne mai putem bizui pe sprijinul distrugătorului, căci sper că prietenul d-tale îi va trimite.

— Fireşte că da. Sunt chiar încredinţat că va veni şi el pe distrugător. Desigur că ţine să te cunoască pe d-ta, căpitane şi-apoi, ca şi mine, e mare amator de aventuri.

— Plăcerea asta o va putea avea, numai să dăm de galera d-lui Gould, răspunse Farrow, zâmbind. Cred, însă. Că vom face treabă singuri, înainte de a se ivi distrugătorul. Aparatul de care s-a folosit Gould era puternic?

— Da, foarte puternic. Aş zice chiar că individul se află pe aproape.

— Aşa m-am gândit şi eu: trebuie să fim, deci, cu atât mai prevăzători. Ar fi mai bine să mergem pe sub apă, ca să nu ne întâlnim pe neaşteptate cu misterioasa galeră.

Toţi coborâră imediat în turn. Cercetară cu atenţie zarea prin ocheane, apoi Farrow zise:

— Acolo, spre nord, pare să se zărească o insulă. Am presimţirea că galera trebuie să treacă pe aici. Gould ştie acum că taina lui e cunoscută şi va căuta să se îndepărteze, adică va porni cât mai spre răsărit.

— Să sperăm, răspunse Clive cam neîncrezător. Se poate s-o ia însă direct spre apus, în întâmpinarea distrugătorului anunţat. Probabil că are pe bord arme pe care se bizuie foarte mult şi cu ajutorul cărora nădăjduieşte să distrugă vasul englez.

— Atunci ne vom lua după el, hotărî Farrow. Dacă nu dăm de dânsul până mâine dimineaţă, pornim şi noi spre apus. Cred însă că ne vom lovi de el pe undeva în apropiere.

— Ar fi bine. Şi mi-ar fi mai plăcut dacă am termina cu el fără ajutorul distrugătorului. Asta ar fi şi în folosul d-tale, căpitane, căci prietenul meu, recunoscându-ţi şi de astă dată meritele, ar pune o vorbă bună pe lângă guvernul englez, ca să renunţe la urmărirea dumitale.

— Ar fi foarte frumos dacă englezii s-ar hotărî să încheie pace cu mine, răspunse Farrow. Să nădăjduim că aşa se va întâmpla. Acum să ne scufundăm, însă, căci putem fi zăriţi de pe insulă cu nişte ocheane puternice.

Dădu comanda de afundare şi după câteva minute la suprafaţa apei ieşea numai o parte atât de mică a periscopului, încât n-ar fi putut fi zărită nici cu cel mai puternic ochean.

III.
ÎN PRIMEJDIE.

CÂND SUBMARINUL SE APROPIE la vreo trei mii de metri de insulă, Farrow schimbă direcţia. Voia să cotească spre apus, pentru a se încredinţa că nu e primejdios să acosteze acolo.

— Am presimţirea că Gould cu galera lui se află aici, îl zise el lordului. De aceea, vreau mai întâi să stabilesc dacă nu există vreun golf în care s-ar fi putut ascunde. Nu vreau să mă apropii prea mult, căci s-ar putea ca periscopul să fie totuşi descoperit.

— Aproape să mă molipsesc şi eu de temerile d-tale, zise Clive, râzând; totuşi, presupunând că dai de el pe insula asta, cum vrei să-l luăm în primire?

— Cel mai simplu lucru ar fi să trimitem într-acolo câteva grenade cu gaze, răspunse Farrow; în felul acesta am putea debarca peste o jumătate de ceas, i-am lega pe Gould şi pe complicii săi şi am elibera prizonierii.

— Aşa cum faci d-ta planul, pare destul de simplu – încuviinţă Clive – dar trebuie să ne mai gândim şi la faptul că Gould împreună cu o parte din oamenii săi au pornit prin insulă, lăsând pe vas doar câţiva paznici. Dacă gazele nu-i vor ameţi, n-am făcut nimic. S-ar putea întoarce pe galeră după o jumătate de oră şi ne-ar putea pregăti o primire călduroasă.

— Ai dreptate şi d-ta, răspunse Farrow. Atunci trebuie să ne mulţumim deocamdată să ţinem galera sub observaţie şi s-o atacăm de-abia atunci când vom vedea că se pregăteşte să părăsească insula.

— Da, ăsta ar fi mijlocul cel mai sigur. Gould va rămâne uimit când va vedea că avem arme mai bune ca ale lui.

Submarinul îşi continuă călătoria încetişor. Farrow privea cu încordare spre insulă şi văzu că mai pretutindeni pădurea seculară înainta până aproape de apă; rar se vedea vreun petec de plajă şi nicăieri nu se zărea vreun golf. După ce înconjurară insula, Farrow zise:

— Se pare că totuşi m-am înşelat; nu se vede nimic suspect. Sunt de părere să acostăm pe coasta de apus şi să observăm dacă nu cumva se zăreşte galera.

— Fireşte, încuviinţă Clive. Când misteriosul vas se va apropia, ieşim la suprafaţă şi-i trimitem câteva grenade cu gaze înainte ca Gould să-şi dea seama ce se petrece şi-a şi pierdut cunoştinţa.

Farrow râse şi îndreptă submarinul spre coasta de apus. Se hotărî să acosteze pe un loc al ţărmului unde apa să fie destul de adâncă, pentru ca să poată rămâne direct lângă insulă.

Spre marea lui bucurie, văzu că apa era într-adevăr destul de adâncă pentru a putea înainta până la ţărm. Dar înainte de a se ridica la suprafaţă, examină din nou prin periscop desişul apropiat, nu putu descoperi însă nicăieri cea mai mică urmă a cuiva care ar fi pătruns în adâncul bogatei vegetaţii.

De-abia acum dădu ordinul de punere în funcţiune a pompelor şi tumul se înălţă încet din apă. Ieşi cel dintâi afară şi în vreme ce mai examină o dată marea prin ocheanul puternic, George sări pe uscat. Petre uriaşul şi lordul Clive îl urmară. Merseră împreună spre desiş, spre a cerceta şi ei din acea ascunzătoare întinsul apei. La fel trebuia cercetată şi insula, dacă nu cumva se aflau băştinaşi pe dânsa. Înainte de a pătrunde în tufiş, examinară cu atenţie frunzele şi ramurile, dar nu descoperiră nici un semn că ar fi pătruns altcineva acolo înaintea lor.

George îşi făcu loc cel dintâi printre două tufe mari şi văzu că desişul nu era atât de încâlcit precum se temuse. Era lesne să înainteze fără să se folosească de cuţit. Această constatare era de mare însemnătate, căci se economisea astfel o muncă încordată şi cercetarea insulei se putea face mai repede.

Lordul Clive venea imediat după George, urmat de făptura uriaşă a lui Petre, credinciosul servitor.

— George, pe cât posibil, să rămânem împreună, şopti englezul, căci ne putem aştepta să fie băştinaşi aici, care nu ne vor primi cu braţele deschise.

— Ar fi trebuit să-i fi observat până acum, dacă s-ar fi aflat într-adevăr băştinaşi, răspunse tânărul. Dar n-am observat încă nici o urmă.

— Cu toate astea, trebuie să fim cu foarte multă băgare de seamă, stărui lordul, căci pe niciuna din insulele Pacificului nu eşti în siguranţă.

— Fireşte că vom fi prevăzători, deşi nu cred să ne pândească vreo primejdie. Pe de altă parte, nu-mi pot închipui ca galera să fi acostat tocmai la insula asta. Probabil că vom lua de aici numai apă proaspătă şi fructe, apoi vom porni mai departe.

— Ar fi păcat dacă ne-am pierde vremea degeaba, zise lordul. În timpul ăsta, Gould s-ar putea face nevăzut cu misteriosul său vas. Aş fi deci mai bucuros să dau de el aici.

— Şi mie mi-ar fi mai plăcut aşa. În interesul nenorociţilor prizonieri, răspunse George, dar nu-mi vine să cred că lucrurile se vor petrece aşa de simplu.

— Fireşte, căci atunci n-ai mai avea perspectiva unei aventuri, zise lordul, zâmbind. Lucrurile care decurg normal nu mai au farmec pentru d-ta.

— E, da, de când sunt pe submarin am trecut prin întâmplări care sunt mai mult decât ciudate. Aşa că m-am obişnuit cu fapte care nu decurg în mod normal. Ah! Se pare c-ai avut dreptate; pe aici par să fi trecut nişte oameni.

Spunând asta, arătă spre un loc al pământului mode, unde se putea vedea urma uşoară a unui picior. Clive făcu o mutră uimită, apoi murmură:

— George, n-a fost un băştinaş, asta e urma unei ghete de european. Drace! Oare să fie totuşi galera ascunsă pe undeva? Mai bine să ne întoarcem, sau să aşteptăm până se înapoiază tovarăşii.

— Dar suntem trei bărbaţi, răspunse tânărul, cu un glas ceva mai tare decât ar fi vrut şi împotrivă nu putem avea decât cel mult patru inşi, căci unul, dacă nu chiar doi vor fi rămas de pază pe galeră. Să mergem mai departe, fără teamă, căci lucrul nu poate deveni primejdios. Acum suntem doar preveniţi şi ar fi minunat dacă noi trei am rezolva totul cu ajutorul grenadelor cu gaze.

Lordul Clive, care era şi el ahtiat după aventuri, se învoi repede.

— Da ar fi cât se poate de frumos, zise d. Aş vrea să văd mutrele camarazilor după ce vom fi făcut singuri toată treaba.

Curajoşii tovarăşi nu se gândeau la vreo primejdie personală; se temeau numai că doborârea presupuşilor duşmani nu va decurge atât de uşor cum doreau dânşii.

Fiecare ţinea în mâna dreaptă revolverul, în stânga o grenadă cu gaze: ca de obicei, George o luase şi de data asta ceva mai înainte, deoarece era mai sprinten şi mai subţirel, putând astfel să se strecoare mai lesne în tufiş. Se opri într-un mic luminiş, unde se vedeau urme de cizme.

— Sunt trei bărbaţi, zise lordul, care avea multă experienţă la „citirea urmelor", ca unul ce participase la vânători pe tot globul. Se pare că au străbătut luminişul, îndreptându-se spre coasta de răsărit, unde îi vom putea lua prin surprindere.

— N-ar fi mai bine să aşteptăm până vine domnul căpitan? propuse Petre. Chiar dacă suntem destul de puternici, ar putea să ne întindă vreo cursă, în care să cădem fără veste.

— Dar bine, Petre, să ne fie nouă frică de trei inşii făcu George, cu imputare. Eu zic să mergem liniştiţi mai departe, poate putem pune mâna pe el înainte de a ajunge la coastă.

— Dragă George, n-ar strica să fim, totuşi, ceva mai prevăzători, zise lordul Clive. Dacă avem de-a face într-adevăr cu oamenii de pe galeră, atunci lucrul nu va fi prea uşor. Trebuie să te gândeşti că treizeci de căutători de aur – toţi oameni unul şi unui – au fost luaţi prizonieri de aceşti indivizi şi duşi pe galeră. De aici se poate vedea că dispun de mijloace faţă de care şi noi vom fi, probabil, neputincioşi. La drept vorbind şi eu aş fi acum de părere să aşteptăm întăriri.

— La asta nu m-aş fi aşteptat din partea d-tale, zău aşa, zise George mirat Crezi cu adevărat că aceşti trei indivizi ne-ar putea face ceva? Dacă ar fi zece sau mai mulţi, aş mai zice, dar trei..., ce Dumnezeul Ştii ce, eu mă duc singur-singurel şi sunt încredinţat că voi sfârşi repede cu ei.

Înainte ca lordul sau Petre să poată răspunde ceva, din tufişul din spatele lor se auzi un glas batjocoritor.

— Nu, tinere, asta n-o vei putea face în nici un caz. Dar, întrucât eşti atât de curajos, vei căpăta un loc cu totul deosebit pe vasul nostru faimos. Înainte, John, Austin!

George se răsuci pe călcâie, ridică revolverul, duse grenada cu gaze la gură, ca să rupă capsa, dar nu văzu pe nimeni... în schimb, printre crengile tufişului ţâşniră, în faţa celor trei, nori deşi de praf.

În aceeaşi clipă, trupurile lor începură să se clatine, apoi se prăbuşiră greoi la pământ şi-şi pierdură cunoştinţa.

După cinci minute, în acelaşi luminiş se iviră căpitanul Farrow, doctorul Bertram, Rindow şi câţiva marinari. Observară imediat diversele urme şi mulţumită experienţei ce o aveau, nu le veni deloc greu să-şi închipuie tot ce se petrecuse cu puţin înainte.

— Repede îndărăt! porunci Farrow. Oamenii ăştia par să dispună într-adevăr de arme cu totul ciudate. Cei trei tovarăşi ai noştri aveau doar grenade cu gaze la ei şi cu toate astea au fost atacaţi fără să se poată apăra.

— Dragă căpitane, zise doctorul, oamenii de pe galeră se folosesc, desigur, de otrăvuri pe care le fabrică din plante unde popoare sălbatice. Vezi d-ta praful acesta verzui de pe pământ? E fără îndoială una din otrăvurile acelea primejdioase, îmi închipui că bandiţii s-au ascuns în tufiş şi au suflat în faţa tovarăşilor noştri praful ameţitor. Urmarea a fost că dânşii au căzut imediat în nesimţire, fără să se mai poată împotrivi. Atunci trebuie să ne înapoiem cu atât mai repede – zise căpitanul – altminteri ne ameninţă şi pe noi aceeaşi primejdie. Haideţi, repede îndărăt!

Ordinul trebuia îndeplinit. Alergară cu toţii spre submarin, unde vestea celor întâmplate stârni mare emoţie. Farrow nu-şi pierdu însă sângele rece, ci ordonă să se închidă imediat capacul, vasul să se afunde şi să părăsească insula pe sub apă.

— Nu se poate ca galera să fi stat pe coasta de răsărit, zise el către Rindow şi Bertram care se aflau lângă el. N-am văzut acolo nici o ascunzătoare potrivită. Bănuiesc că cei trei indivizi care i-au atacat pe tovarăşii noştri au venit pe insula asta cu o barcă cu motor şi se întorc acum cu prizonierii ia galera lor, care se află probabil departe, în largul mării.

— Hm..., ar îndrăzni ei oare să facă asta în timpul zilei? întrebă Rindow.

— Fireşte că nu, ne-ar fi observat şi vor fi aşezat o capcană, răspunse căpitanul Presupun, deci, că vor porni la drum de-abia când se va înnopta. După cum pot deduce din anumite semne atmosferice, vom avea, din nenorocire, o noapte foarte întunecoasă şi va trebui să fim cu mare băgare de. Seamă ca să-i putem urmări.

— Vor bănui ei c-avem de gând să facem asta – zise Rindow – şi poate că depun într-adevăr de mijloace necunoscute nouă, pentru a ne distruge submarinul. Eu îi cred în stare da orice pe oameni aceştia misterioşi.

— Fireşte că vom fi foarte prevăzători, răspunse căpitanul. Îmi dau şi eu seama de seriozitatea situaţiei în care ne aflăm. Tocmai împrejurarea că tovarăşii noştri. Deşi erau bine înarmaţi şi au fost desigur cu mare băgare de seamă – au căzut prizonieri cu atâta uşurinţă dovedeşte cât de primejdioşi sunt potrivnicii noştri. Presupun că au la îndemână mijloace care ne sunt cu desăvârşire necunoscute şi-mi dau seama că nu era vorbă goală ameninţarea lui Gould.

— Domnule căpitan, ce-ar fi să aruncăm grenade cu gaze de-a lungul întregii coaste de răsărit? Propuse Rindow. În felul acesta cred că ne va fi mai uşor să-l găsim pe tovarăşii noştri şi pe acei care i-au atacat.

— Hm, dacă am ştii precis că ei vor rămâne pe coastă până se va înnopta, măsura asta n-ar fi rea. Bănuiesc, însă, că se vor aciui în mijlocul insulei, unde gazele nu pot pătrunde. În schimb, nu e exclus să fi pus ei vreo capcană, pentru cazul când am avea de gând să-i urmăm pe tovarăşi.

— Aşa e, încuviinţă primul ofiţer. Rezultatul ar fi că i-am ameţi încă o dată pe camarazii noştri, care se află probabil pe coastă, în barca aceea ascunsă. Zău, nu mai ştiu ce-am putea întreprinde...

— Trebuie să aşteptăm până se va înnopta şi în vremea asta să nu pierdem din ochi coasta de răsărit, poate descoperim barca, răspunse Farrow. Altă soluţie nu văd deocamdată. Şi dacă izbutim, cu atât mai mult va trebui să fim prevăzători, ca să nu cădem în vreo cursă primejdioasă, pe care oamenii aceştia misterioşi ne-o pot pune chiar şi pe mare.

— Ce vor face cu camarazii noştri? întrebă Rindow. Drept să spun, sunt foarte îngrijorat din acest punct de vedere.

— Bănuiesc şi sper că vor fi legaţi de vâslele galerei, răspunse Farrow, căci altminteri soarta lor ar fi pecetluită. Din acest motiv, trebuie să fim prevăzători, căci dacă Gould acela va vedea că ne ţinem de capul lui, ne va ucide pur şi simplu.

— Drace! Ai dreptate! exclamă Rindow înspăimântat. Domnule căpitan, atunci trebuie să ne folosim de grenadele noastre cu gaze de îndată ce vom zări galera.

— Fireşte, încuviinţă Farrow. Va trebui să-i ameţim pe potrivnici şi pe toţi aceia care se află împreună cu dânşii pe galera. Distrugătorul australian nu ne-ar putea fi de nici un folos, deoarece dacă s-ar apuca să tragă asupra vasului misterios, i-ar primejdui în primul rând pe bieţii prizonieri. Ghinionul nostru e că şi lordul Clive a fost făcut prizonier. El s-ar fi putut înţelege cu lordul Storry, de pe distrugător, cu ajutorul sistemului radiotelegrafic secret, căci trebuie să ne aşteptăm că Gould acela prinde toate comunicările ce ni le facem între noi.

— Înainte ca distrugătorul plecat din Australia să poată ajunge aici, cred că ne vor fi salvat camarazii noştri, îşi dădu cu părerea primul ofiţer.

— Să sperăm, dragă Rindow, oftă căpitanul. Eu cred însă că ne aflăm acum în faţa unei probleme care e mai greu de dezlegat decât toate celelalte care ni s-au pus până acum.

În vreme ce vorbea, Farrow îndepărtă submarinul atât de mult de insulă, încât periscopul său nu mai putea fi văzut de acolo. Făcu apoi un ocol în jurul limbii de pământ şi rămase la o depărtare bunişoară de coasta de răsărit.

IV.
PE GALERĂ.

TREZIREA LUI GEORGE şi a tovarăşilor săi nu fu prea plăcută. De fapt. Nu resimţeau nici o durere sau vreun efect supărător de pe urma pierderii cunoştinţei, dar situaţia lor era atât de ciudată şi grozavă în acelaşi timp, încât se speriară mult.

Şedeau unul îndărătul altuia, într-o încăpere pe jumătate întunecoasă. George văzu înaintea lui spatele lordului, în faţa căruia se iveau umerii largi ai lui Petre.

La fel ca australianul salvat de dânşii, erau şi ei legaţi cu lanţul de nişte vâsle mari şi purtau, întocmai ca Baru,

în jurul coapselor şi braţelor inele de oţel, de unde porneau lanţurile spre mânerele vâslelor.

George mai observă că avea pe dânsul numai nişte pantaloni scurţi de pânză şi o pereche de pantofi din acelaşi material. Restul trupului era gol. În încăpere domnea însă o căldură înăbuşitoare, care justifica această îmbrăcăminte uşoară.

Când ochii tânărului se obişnuiră cu semiîntunericul, deosebi şi alte făpturi, care făceau mişcări încete şi regulate, apoi mai auzi un zăngănit neplăcut, produs de aceste mişcări. În cele din urmă auzi şi plescăitul şi gâlgâitul apei şi-şi dădu seama deodată că se afla împreună cu cei doi tovarăşi ai săi pe galera pe care voiau s-o atace.

Nu mai lipsea mult să-şi piardă tot curajul de care dispunea. Dar îşi recăpătă repede sângele rece de care ştia să dea dovadă întotdeauna: nu voia să le facă duşmanilor săi bucuria de a-i vedea slab.

Dar smucitura pe care o făcu spre a-şi îndrepta trupul avu urmări la care nu s-ar fi aşteptat, căci îndărătul sau răsună deodată un glas aspru:

— Aha, recrutul cel nou s-a trezit! Ei, dă-i drumul, tinere, ai fost atât de curajos pe insulă şi a venit vremea să arăţi ce eşti în stare. Haide, vâsleşte, băiete, altminteri voi fi silit să-ţi vin în ajutor!

Vorbele acestea fură însoţite de vâjâitul unui bici ce bătea aerul în spatele său.

„Frumoasă primire!" îşi zise el şi ascultător, apucă coada vâslei mari şi începu să imite mişcările mecanice ale tovarăşilor săi de suferinţă.

— Văd că eşti om de înţeles, auzi din nou glasul din spatele său. Sau o fi efectul biciului? Se vede că nu te trage inima să faci cunoştinţă cu el. Ia să-i privim acum mai de aproape şi pe camarazii tăi, căci cred că s-au trezit şi dânşii.

George văzu ivindu-se o făptură lângă el şi de uimire era cât pe-aci să-nceteze din vâslit. Această făptură avea o asemănare izbitoare cu o gorilă uriaşă, era înaltă de doi metri cel puţin şi lată în spate cât doi bărbaţi laolaltă.

Omul acesta trebuia să aibă o putere grozavă şi George îşi dădu seama că o lovitură de bici din partea lui ar spinteca imediat pielea de pe spatele nenorocitului, după cum se întâmplase cu Baru.

Clătinându-se întocmai ca o gorilă, monstrul păşi greoi, ca şi cum greutatea corpului ar fi fost prea mare chiar pentru muşchii enormi ai picioarelor sale. Braţele neînchipuit de lungi se bălăbăneau încoace şi-ncolo şi George observă cu groază în mâna dreaptă a fiorosului individ un bici lung şi noduros.

Uriaşul îşi lăsă mâna enormă pe umărul lordului, care stătea aplecat deasupra cozii vâslei şi această „mângâiere" răsună ca o pocnitură de armă.

— Las-o mai încet, Austin! Se auzi în aceeaşi clipă un glas molcom, dar totuşi tăios. A înghiţit mai mult praf otrăvitor decât tânărul, îi zdrobeşti umărul fără nici un folos. Şi uriaşul pe care l-am înhăţat va mai rămâne în nesimţire câtva timp. Întoarce-te la postul tău!

Namila se supuse fără să crâcnească. Şi George se înfioră din nou, de data asta însă de uimire. Căci în loc de o mutră animalică de maimuţă, după cum se aşteptase să vadă, observă pe trupul enorm al acestui individ un cap care ar fi făcut cinste oricărui roman. Era cu adevărat un capriciu al naturii că aşezase un cap atât de nobil deasupra unui trup îngrozitor.

Numai ochii nu se potriveau acestor trăsături frumoase. Aveau o expresie atât de rece, încât George se cutremură fără voie.

Austin observă asta şi zâmbi. Strânse puţin buzele-i frumos arcuite, dar trăsăturile sale căpătară cu prilejul acesta o astfel de expresie de brutalitate şi cruzime, încât George îşi întoarse repede privirea.

Sufletul acestui om se potrivea de minune cu trupul său monstruos, el era animalic şi plin de cruzime. Cu paşi care păreau bubuituri, namila trecu pe dinaintea lui George.

După câteva clipe, tânărul observă că se afla iarăşi cineva lângă dânsul. Privi în sus şi văzu aţintiţi asupra lui o pereche de ochi cum nu văzuse încă la o fiinţă omenească. în semiîntunericul din încăperea galerei, din aceşti ochi izvora o lucire de un roşu ciudat. Păreau ochii unui animal fioros. Ciudat era şi chipul acestui om. Era bine tăiat, dar bărbia dovedea o energie şi o brutalitate fără seamăn. Părul acestui om cu ochii roşii era alb ca zăpada însă.

Totuşi, nu era bătrân, după cum dovedea faţa netedă şi statura mlădioasă şi dreaptă. Îşi aţinti privirea asupra lui George, apoi zise:

— Acesta e, aşadar, tânărul cel plin de curaj. Acum ai prilejul să-ţi arăţi cutezanţa, băiete. Mai întâi să-mi spui unde se afla submarinul tatălui dumitale în momentul când v-am prins noi pe insulă. Să nu minţi însă, căci n-are nici un rost, Austin te va pedepsi cum se cuvine, ceea ce nu ţi-ar fi deloc plăcut.

— Fireşte că submarinul se afla pe coasta de răsărit. Asta o ştiai şi dumneata răspunse George, fără să se tulbure.

Ochii misteriosului personaj sclipiră şi mai tare, apoi urmă:

— Tinere, să nu fii obraznic, căci eu nu înghit aşa ceva Răspunde-mi pe scurt fără vorbe de prisos, altminteri..., gândeşte-te la Austin! Ce este cu grenadele de mână pe care le-am găsit asupra voastră?

— Ele sunt umplute cu un gaz ameţitor.

— A! Asta-i minunat le vom putea folosi deci, în cazul când submarinul va da totuşi de noi. Aveţi vreun plan cum şi unde să mă prindeţi?

— Nu, tata bănuia numai că veţi veni pe insulă şi atunci voia să se folosească de grenadele cu gaze.

— Şi-a greşit socoteala răspunse străinul, părând foarte mulţumit. Pe James Gould nu-l prinzi atât de lesne. Voi l-aţi salvat pe Baru acela care a sărit peste bord?

— Da el ne-a povestit istoria cu galera, pe care nici nu ne venea s-o credem la început.

Gould râse ironic.

— Şi asta e o invenţie a mea dragă tinere, zise el cu oarecare mândrie. Am născocit o pedeapsă exemplară pentru indivizii care au vrut să mă fure. Voi v-aţi pus în gând să mă împiedicaţi – ei bine, va trebui să împărtăşiţi şi voi soarta lor.

— Îmi dai voie să pun o întrebare? zise George, când Gould făcu o mică pauză.

— Da, tinere, întreabă, căci nu vei avea prilej să comunici şi altora răspunsul meu.

— De ce-i pedepseşti atât de aspru pe Kent şi complicii săi?

— Ne aflam împreună în vestul Australiei şi nu ştiu cum s-a făcut că o dată mi-am exprimat părerea – întemeiată pe unele informaţii – că în apropiere de Brisbane s-ar fi aflând nişte terenuri aurifere. Am mai spus că aveam de gând să fac săpături pe acolo. Dar Kent mi-a luat-o înainte, s-a despărţit de mine sub un pretext

oarecare, a plecat la Brisbane şi a găsit într-adevăr acolo un teren aurifer mic, dar bogat pa care l-a înscris la autorităţi pe numele său. Din fericire, în vremea asta eu am descoperit prin regiunile apusene o vână de aur şi mai bogată, pe care am început s-o exploatez singur, apoi am predat-o unui consorţiu care mă luă de tovarăş, în urmă am cumpărat de la Melbourne un vapor, am pus pe servitorii mei credincioşi să-l transforme în taină, i-am prins apoi pe toţi aceia care se întovărăşiseră cu Kent şi acum îl pedepsesc. Asta-i toată povestea galerei, care v-a dat vouă atâta bătaie de cap..

— Ne vine greu să ne închipuim că un om din vremurile noastre ar putea îndeplini aşa ceva, răspunse George, fără să-şi piardă cumpătul. Trebuie să observ însă, domnule Gould, că ai lucrat împotriva moralei curente, căci în zilele noastre nici un om n-are căderea să-şi facă singur dreptate. Dacă l-ai fi dat în judecată pe domnul Kent, sunt sigur că ai fi reintrat în drepturile dumitale.

— Nu, tinere, asta nu s-ar fi întâmplat, căci n-aveam nici un martor cum că i-aş fi încredinţat secretul. Am fost înşelat pur şi simplu, iar el a abuzat de încrederea mea. Pentru asta legea nu prevede nici o pedeapsă care să fie destul de dreaptă. Acum cred însă că regretă şi el, ca şi cei care l-au ajutat.

— Ei vezi, dacă eşti într-adevăr om drept, de ce vrei să ne ţii pe noi închişi aici? întrebă George. Spuneai mai adineaori că nu voi avea prilejul să povestesc cuiva despre dumneata Cu alte cuvinte, asta înseamnă că ai de gând să ne ţii veşnic aici. Noi nu ştiam din ce motiv ai construit dumneata galera şi intenţia noastră era doar să eliberăm nişte bieţi oameni pe care îl credeam în mâinile unui monstru.

— Hm..., te pricepi la vorbă, zise Gould, după câteva clipe de tăcere. Trebuie să chibzuim bine la cuvintele tale. Ai oarecare dreptate, recunosc, dar de vâslit tot va trebui să vâsleşti, la fel ca şi tovarăşii tăi. Asta ca pedeapsă fiindcă aţi vrut să puneţi mâna pe mine. Poate că vă voi da chiar drumul în curând, dar nu vă pot făgădui încă nimic. A! Uite că s-au trezit şi camarazii tăi. Le poţi povesti unde se află şi de ce a fost construită galera asta. Dar pe urmă va trebui să amuţiţi ca toţi ceilalţi de aici, altminteri o să aveţi de-a face cu biciul lui Austin.

Înainte ca tânărul să poată răspunde ceva, Gould păşi mai departe şi în locul lui se ivi Austin.

— Domnule Clive, Petre, avem voie să vorbim câteva clipe, zise George în şoaptă.

Pe scurt, dar limpede, le povesti tot ce aflase. Când sfârşi, lordul zise:

— Asta e de necrezut, e...

Amuţi însă de îndată, când Austin plesni cu biciul în aer şi strigă cu glas răspicat:

— Tăcere, acum! nici un cuvânt mai mult! Vâsliţi! Repede, altfel va trebui să vă vin în ajutor!

Când Clive văzu făptura monstruoasă ivindu-se lângă el, începu să mânuiască de zor vâsla cea grea. La fel făcu şi Petre, care-şi dădu seama că puterea sa de uriaş nu însemna nimic faţă de a celuilalt.

În vreme ce vâslea, George încercă să calculeze cam cât timp stătuseră în nesimţire. Submarinul ajunsese pe insulă cam pe la amiaza, iar peste vreo jumătate de ceas fuseseră ameţiţi de praful otrăvitor. Izbutiseră oare indivizii aceştia să-i transporte imediat de pe insulă?

Tatăl său şi ceilalţi camarazi se aflau în spatele lor, aşa că trebuie să fi ghicit ce se petrecuse. Atunci, desigur, au ocolit imediat insula cu submarinul, deoarece vor fi presupus că galera sau alt vas de ajutor se afla pe coasta de răsărit.

Dacă Gould va fi plecat deci imediat, atunci şi „Dox”-ul trebuia să fie îndărătul galerei. Probabil că Farrow aştepta numai un prilej favorabil ca să folosească grenadele cu gaze.

Se mai poate însă ca leşinul să fi ţinut foarte mult, că galera a plecat numai în cursul nopţii şi că el, George, împreună cu tovarăşii săi să se fi trezit de-abia a doua zi dimineaţa. Mult ar fi vrut să ştie tânărul lucrul acesta, căci atunci ar fi putut socoti dacă submarinul se află pe aproape.

Vâsli înainte, în mod mecanic, căci biciul acestui om înfiorător era o ameninţare prea grozavă, totuşi mintea lui lucra cu înfrigurare. Trebuia să-ncerce să scape. De vreme ce izbutise Baru, de ce n-ar putea-o face şi el? De îndată ce se va întuneca voia să se strecoare şi dânsul prin deschizătura prin care trecea vâsla, fireşte odată cu ea.

Dar dacă Gould, temându-se că şi alţi prizonieri s-ar putea folosi de mijlocul întrebuinţat de Baru, îşi va fi luat măsuri de apărare? George examină deschizătura prin

care ieşea afară vâsla şi atunci observă că teama lui era întemeiată, din nenorocire, căci vâsla era legată de peretele vasului prin două inele groase de fier, împreună cu un lacăt.

Tânărul se lămuri imediat în cazul când se zărea în depărtare un vas, Gould era nevoit să înlăture imediat vâslele şi să-şi urmeze drumul cu ajutorul elicei.

Deocamdată era exclus, deci, să-ncerce să scape pe calea aceasta, trebuia să aştepte prilejul când vâslele vor fi trase înăuntru. Dar poate mai exista şi alt prilej, anume când nenorociţii sclavi – din care făceau parte şi ei – vor fi liberaţi peste noapte de vâsle, pentru a fi duşi în vreun dormitor.

Nu îndrăzni să facă o pauză, căci văzuse cum fiorosul Austin lovise cu biciul într-un nenorocit de negru, care-şi îngăduise să se oprească vreo câteva clipe din vâslit.

— Vezi tu, tinere, zise Austin, rânjind. Asta îţi dă puteri noi. Munciţi de zor, băieţi, ca să puteţi dormi bine în timpul nopţii şi să nu vă dea în gând să fugiţi.

George privi cu durere la tovarăşii săi de suferinţă. El observă imediat că negrii înduraseră mai uşor chinurile la care au fost supuşi, pe câtă vreme albii aveau înfăţişare de cadavre. Aceştia vâsleau în mod mecanic, ca nişte automate, ţinând în jos capetele în care orice gând părea să fi murit.

Tânărul îşi spuse că aşa se va „întâmpla” şi cu el dacă va fi nevoit să rămână câteva zile în iadul acela plutitor. Baru avusese dreptate numindu-l pe Gould „diavolul alb cu ochii roşii”. Se cutremură fără voie când omul la care tocmai se gândea se ivi deodată lângă el şi zise scurt.

— Încetează cu vâslitul, tinere, am ceva de vorbit cu tine! Austin, liberează-l!

George se simţi străbătut de spaimă auzind vorbele acestea, întrebându-se ce avea de gând cu el misteriosul personaj. Dar imediat luci o rază de nădejde în sufletul său. Poate că acum i se oferea un prilej de fugă.

— Austin, vino şi tu, păzeşte-l bine pe tânăr! Zise Gould. Aici te va înlocui Lionel.

George fu desprins de vâslă, dar i se lăsară verigile de oţel de la mâini şi şolduri, ca şi lanţurile care legau împreună cele trei inele. Apoi Austin îl apucă atât de tare de braţul gol, încât tânărul cu greu se putu stăpâni să nu ţipe de durere.

De-abia acum îl văzu George şi pe al treilea individ din banda în mâinile căreia căzuse. Era un bărbat subţire, de statură mijlocie, cu chipul frumos, care stătea liniştit în gang, cu biciul în mână. Dar când George se uită în ochii lui, se înspăimântă de privirea lor fioroasă.

Îndărătul lui Gould, care păşea liniştit spre pupa vasului, Austin îl conduse pe tânăr pe o scară îngustă care mergea în sus, apoi ajunseră cu toţii pe puntea inferioară. George respiră cu nesaţ aerul proaspăt al mării şi îşi dădu seama că în curând se va lăsa noaptea.

Privind în jurul său, el descoperi două şoproane mari, ale căror uşi erau deschise. În aceste şoproane se aflau... două avioane cu rotoare mobile.

Gould urmări privirea lui George, văzu uimirea de pe chipul acestuia şi zise râzând:

— Da, tinere, te miri, nu-am telegrafiat doar că dispun de mijloacele prin care să distrug atât submarinul vostru, cât şi vasul australian. Am fabricat singur nişte bombe care, aruncate din avioane, nimicesc la repezeală cele două nave. Ghiulelele mele, pe lângă marea lor forţă explozibilă, mai au şi însuşirea de a răspândi gaze extrem de otrăvitoare şi de a produce un foc ce nu poate fi stins, a cărui temperatură topeşte chiar şi oţelul. Aşadar, chiar şi sub apă pot distruge submarinul tatălui dumitale. Acum cred că te-ai lămurit cum de-a fost cu putinţă să te aducem atât de repede pe vapor, împreună cu cei doi tovarăşi ai dumitale. În vreme ce tatăl dumitale ocolea insula pe sub apă, noi zburam încoace. Aşadar, nu prea există perspective ca tatăl dumitale să te găsească prea curând. S-ar putea totuşi să-ţi dau drumul peste un timp. Ca şi tovarăşilor cu care ai venit – căci vorbele dumitale de adineauri mi-au dat de gândit S-ar putea... am zis. Sigur nu e încă. Acum te rog să-mi arăţi cum se mânuiesc grenadele cu gaze. Mă interesează mult, căci sunt chimist de meserie.

Monstrul cu chip de om ţinea în mână una din minunatele arme fabricate de prinţul Ghasna. Prin mintea lui George trecu un plan îndrăzneţ: ce-ar fi să smulgă grenada din mâna lui Gould şi s-o facă să explodeze? Toţi cei ce se găseau pe vas vor cădea în nesimţire pentru douăzeci şi patru de ore, iar în vremea asta s-ar putea ca tatăl său să regăsească urma pierdută.

Ţinând ochii în jos, ca să nu-şi trădeze bucuria, el izbutii să răspundă pe un ton nepăsător.

— Compoziţia gazului n-o cunosc, din păcate, căci doctorul nostru o ţine secretă. În schimb, îţi pot explica lesne construcţia.

Întinse mâna spre grenadă, dar în aceeaşi clipă scoase un geamăt de durere, căci Austin îi apucase braţul şi-l strângea cu atâta putere, încât George avu senzaţia că i-o rupe.

V.
O LUPTĂ ÎN AER.

— NU AŞA TINERE! râse Austin. Ia mâinile de la jucăria aia! Poţi să explici lucrul şi prin vorbe.

George îi privi cu ură, căci era furios că planul său fusese distrus şi fără să se gândească la urmări, răspunse răstit:

— Te opresc să te atingi de mine! Când căpitanul dumitale vorbeşte cu mine, n-ai ce să te amesteci, m-ai înţeles? Nu există nici un fel de disciplină aici pe bord? Ar fi trist!

Chipul frumos al lui Austin căpătă o expresie de uimire, apoi se schimonosi de furie şi cu iuţeala fulgerului individul ridică pumnul său asemănător cu un ciocan. Dacă şi l-ar fi lăsat în jos, capul lui George ar fi fost zdrobit, dar Gould zise cu asprime:

— Înapoi, Austin! Tânărul are dreptate, te-ai arătat nedisciplinat. Sunt eu destul de energic ca să mă apăr singur. Ia mâinile!

Scrâşnind din dinţi, Austin se dădu un pas îndărăt, dar privirea sa rămase aţintită cu atâta furie asupra tânărului, încât Gould se răsti nemulţumit:

— Bagă de seamă, nu cumva să-ţi descarci furia asupra băiatului, Austin! De aflat, tot aflu eu dacă vei fi nedrept şi ştii bine că mă pricep să pedepsesc cum se cuvine. Repet bagă de seamă! În vremea din urmă ai fost foarte neascultător.

— Pentru că tot ce se petrece aici nu-mi convine! Tună uriaşul. E o prostie să-i lăsăm pe toţi ticăloşii ăştia în viaţă. Să-i aruncăm în mare – ăsta ar fi lucrul cel mai nimerit – apoi să ne întoarcem repede la terenul aurifer. De mult voiam să spun ce am pe inimă.

— A! Făcu Gould, surprins. Nu cumva gândesc şi tovarăşii tăi la fel? Nu le ajung banii pe care îi dau?

Austin, bagă-ţi minţile în cap! Nu cumva vrei să te pun şi pe tine la vâsle, sub privegherea lui Lionel?

Uriaşul izbucni într-un răcnet de furie, apoi se năpusti atât de brusc asupra lui Gould, încât George îl şi văzu pe „căpitan" cu capul zdrobit de pământ. Dar nu se întâmplă aşa... Căci mâna lui Gould se ridică repede în sus şi un nor verzui îi învălui pe cei doi bărbaţi... Cu iuţeala fulgerului, George se aruncă în lături, căci recunoscu praful otrăvitor.

În aceeaşi clipă, îşi spuse că acum era cel mai nimerit prilej de fugă: se şi aplecase peste parapet, ca să sară în apă, dar văzu sub el coada triunghiulară a unui rechin enorm...

Îngrozit, se-ntoarse repede: nu-l văzu încă pe Gould, căci norul verzui acoperea toată puntea, în schimb zări lângă el un drug de fier, care era întrebuinţat la sondaje, probabil. Îl apucă repede şi-l zvârli peste bord. Cu un plescăit puternic, drugul căzu în mare şi în vremea asta George se şi furişă pe uşa unuia din şoproane şi se căţără în avion.

Acolo era în siguranţă deocamdată, căci Gould va presupune, firește, că sărise peste bord şi căzuse pradă rechinilor. Se ghemui cât putu mai mult sub scaunul observatorului şi văzu acum că norul verzui începea să se mişte, ca şi cum cineva l-ar fi alungat cu un ventilator, apoi îl zări pe Gould. Pe gură şi pe nas avea câte o capsulă de metal, un fel de mască împotriva gazelor şi împrăştia cu o batistă norul otrăvitor care-l făcuse pe Austin să cadă leşinat pe punte.

Englezul se uită cu atenţie în jurul său, apoi se repezi spre parapet şi privi în apă. Făcu un gest de necaz cu mâna, dădu din umeri şi păşi îndărăt. Mai vântură câtva timp batistă ca să împrăştie rămăşiţele norului, îşi scoase apoi capsulele de pe nas şi gură şi strigă:

— John, Jim!

După câteva clipe se iviră în deschizătura punţii doi bărbaţi cu umeri laţi. Bărbile lor încâlcite le dădeau înfăţişarea unor indivizi sălbăticiţi, pentru care o viaţă omenească n-are nici o valoare, altminteri nu se vedea nimic deosebit la dânşii.

— Băieţi! se răsti căpitanul la ei, Austin s-a revoltat, de aceea îl vom pedepsi acum, punându-l şi pe ei să vâslească. Noul prizonier a sărit peste bord, profitând de norul împrăştiat de praful otrăvitor. Păcat de el, deşi cei

doi rechini de colo s-or fi bucurat mult de norocul care a dat peste ei.

John şi Jim se uitară la tovarăşul lor care zăcea în nesimţire.

— Fireşte că va trebui să-i puneţi lanţurile cele mai trainice şi câte două rânduri – zise Gould – afară de asta supraveghetorul va primi un pistol cu gaz otrăvitor.

— Atunci trebuie să-l chemăm sus pe Lionel, căci noi singuri nu-l vom putea transporta de aici.

— Vă ajut şi eu.

George privi cu încordare cum cei patru bărbaţi târau spre interiorul vasului trupul enorm al tovarăşului lor de până atunci. Apoi începu să chibzuiască ce avea de făcut. Era liber, e drept, dar mereu în primejdie de a fi descoperit. Dacă ar fi avut acum o singură grenadă cu gaze, lucrul ar fi fost mai uşor. Ar fi aruncat-o după cei ce intraseră în interiorul vasului.

Aceştia aveau acum treabă câtva timp sub punte, ca să-l lege pe Austin de vâslă... La gândul acesta George ieşi binişor afară din avion, se târî până la uşa şopronului şi-şi încordă auzul. Apoi păşi fără zgomot afară şi se-ndreptă spre puntea din mijloc. Aşa cum bănuise, aici se aflau cabine, dar foarte simplu amenajate, după cum putu observa prin ferestruici. Ajunse apoi însă într-o încăpere mai mare, aproape elegant mobilată şi zări pe o poliţă armele care-i fuseseră luate lui şi tovarăşilor săi. Vru să deschidă repede uşa, dar o găsi încuiată.

Dezamăgit, George merse mai departe. Voia să-şi dea seama cum e construit vasul acesta. La capătul gangului pe care se aflau cabinele observă o uşă întredeschisă. O împinse încetişor şi văzu atunci că acolo era cabina de radiotelegrafia.

Se târî repede îndărăt spre şopronul de unde ieşise şi se ascunse în coada avionului. Era şi timpul, căci peste câteva clipe se întoarseră pe punte oamenii care îl transportaseră pe Austin. Numai Lionel lipsea.

— A fost muncă, nu glumă! Gâfâi Gould, ştergându-şi năduşeala Nu mi-am închipuit că Austin poate fi atât de greu. Acum să stabilim poziţia unde ne aflăm, căci vreau s-o înscriu în registrul de bord.

George îşi freca mâinile de bucurie. Situaţia devenea din ce în ce mai favorabilă pentru el şi ai lui. În curând va putea comunica tatălui său şi distrugătorului australian locul exact unde se află galera.

Spre nespusa lui mulţumire, Gould indică cu glas tare longitudinea şi latitudinea. Prin asta George era scutit să mai caute în registrul de bord.

Englezul se-ndreptă spre cabina lui, după ce zise oamenilor săi:

— Peste puţin se va înnopta. Liberaţi pe prizonieri şi duceţi-i în dormitor! Numai Austin să rămână peste noapte la vâslă. Trebuie să-l punem cu botul pe labe cât mai curând.

George era chinuit de foame şi sete, dar nu putea cuteza încă să-şi părăsească ascunzătoarea. Gould se putea înapoia din clipă în clipă, după ce va fi trecut în registru poziţia vasului.

Şi într-adevăr, în curând i se auziră paşii. Peste câteva clipe, el stătea în faţa uşii deschise a şopronului. Privi în treacăt înăuntru şi închise uşa iar George observă că era lesne de deschis, deoarece avea numai un zăvor pe dinăuntru.

Când se lăsă întunericul, el părăsi avionul şi se târî spre uşă. Deoarece pe punte totul părea să fie liniştit, tânărul trase încetişor zăvorul şi crăpă uşa.

Ţinta lui era cabina de radiotelegrafie: cunoştea bine mânuirea aparatelor, pe care o învăţase de la inginerul Hagen. Când fu în faţa minunatei instalaţii, transmise imediat pe zece lungimi diferite de undă următorul mesaj:

„George Farrow pe galeră. Poziţia: (indică exact datele auzite de la Gould). Veniţi repede! Către submarin şi lordul Storry.”

Părăsi repede cabina; dibui cu băgare de seamă drumul spre cealaltă a punţii şi aşa cum nădăjduise, găsi magazia de merinde a vasului, îndată peste o cutie de chibrituri şi făcând lumină scoase dintr-un raft o cutie cu conserve de came şi două sticle cu apă minerala.

Fără să mai piardă vremea porni înapoi spre ascunzătoarea sa. Când vru să cotească însă pe după colţul hangarului, auzi glasul lui Gould pe puntea inferioară.

— John, tu vei lua în primire cârma iar tu, Jim, vei duce mâncare prizonierilor! Haide, Lionel!

Paşii se apropiau de locul unde stătea la pândă George. Alergă repede înapoi în vârful picioarelor, coti ca fulgerul pe după cabina de radiotelegrafie şi se strecură înainte, pe partea cealaltă a gangului, unde se aflau cabinele.

Când ajunse apoi la celălalt colţ al hangarului, se aplecă şi privi cu încordare spre puntea inferioară. Cu tot întunericul, recunoscu însă făptura lui John. Ajunse cu bine la uşă, trase încetişor zăvorul, o deschise şi se strecură înăuntru, închizând-o apoi la loc. Sări în avion şi începu să înfulece cu lăcomie carnea conservată şi bău din câteva înghiţituri o sticlă întreagă de apă minerală.

După o jumătate de ceas se-ntinse cât era de lung şi cu toată primejdia în care plutea, sau poate tocmai pentru că era obişnuit cu primejdiile, se lăsă în voia somnului binefăcător.

Acesta ţinu însă prea puţin. Glasuri puternice în faţa hangarului îl treziră.

— E ceva suspect la mijloci se auzi vocea agitată a lui Gould. De unde cunosc ei poziţia noastră exactă? Numai printr-o radiotelegramă le-ar fi putut-o comunica cineva. Tocmai am prins nişte mesaje prin care submarinul lui Farrow şi distrugătorul englez îşi vestesc reciproc poziţia noastră. Băieţi, vreau să cred că nu se află nici un trădător printre voi?

— Dar cum îţi dă în gând aşa ceva căpitane! Răspunseră toţi trei într-un glas. Singura explicaţie ar fi că Austin s-ar fi eliberat pe întuneric şi ca răzbunare, să fi transmis radiograma în lumea largă, apoi să se fi înapoiat la locul său.

— Prostie! exclamă Gould. Nici nu cred să se priceapă la mânuirea aparatelor. Poate că am fost zăriţi însă de vreun vas pe care noi nu l-am observat... Hm! Submarinul se va ivi în curând... Dar las că i-oi pregătit eu o primire călduroasă, deşi îmi pare rău că trebuie să recurg la asta E vorba doar de libertatea noastră. Repede, scoateţi avionul afară. Voi zbura singur! Voi rămâneţi pe bord. Până sunteţi voi gata eu mă duc să iau două bombe.

Spre spaima lui George, uşa hangarului fu smulsă cu furie, apoi simţi tremurarea aparatului, care fu scos afară. Tânărul era disperat. Gould voia să zboare deasupra submarinului lor, ca să-l distrugă cu bombele sale grozave. Trebuia să împiedice cu orice preţ crima aceasta.

Fără să vrea pipăi cu mâinile în juru-i şi simţi o lădiţă, pe care o deschise cu băgare de seamă. Lumina de pe punte căzu în interiorul avionului şi George constată cu bucurie că era o lădiţă cu unelte, din care scoase un ciocan scurt, dar greu. Un gând îndrăzneţ i se înfipse în minte.

Cei de afară lucrau de zor la punerea la punct a avionului. Deodată auzi din nou glasul lui Gould.

— Aşa acum atârnaţi cu băgare se seamă bombele! John, deschide uşiţa! Jim, învârteşte elicea de trei ori!

George se trase cât mai în fund, căci Gould urcă în avion şi luă loc pe scaunul desinat pilotului. Elicea începu să zbârnâie cu putere, tot aparatul se cutremură, se smuci deodată din loc şi se ridică în aer.

George observă cum avionul se înălţa în cercuri mici şi-şi zise că Gould trebuia să fie un pilot desăvârşit, căci decolarea de pe puntea mică a galerei se făcuse cu mare dibăcie.

În cele din urmă. Aparatul începu să zboare planat şi tânărul îşi căută un loc mai bun, pentru ca să se poată ridica repede în caz de nevoie.

Un ceas de încordare se scurse, apoi Gould opri deodată motorul. Avionul începu să coboare lin şi George socoti că sosise clipa hotărâtoare. Cu băgare de seamă se ridică încetişor, în aşa fel încât să poată privi peste speteaza scaunului. Gould se aplecase peste margine şi se uita în jos. George se ridică şi mai mult şi privi şi el spre mare.

Atunci zări în depărtare „Dox”-ul lor, văzu chiar făpturi pe punte care alergau zorite spre pupă şi proră. Desigur că erau Jean Brike şi ajutorul său, care îşi pregăteau tunurile.

În clipa aceea, Gould izbucni într-un hohot batjocoritor şi rânji:

— Încă puţintel şi veţi fi asfixiaţi, rupţi în bucăţi şi carbonizaţi.

Se aplecă apoi spre podeaua aparatului, puse mâna pe o manivelă, pe care George citi: „Bombă I, Bombă II”. Privi din nou în jos. Submarinul se afla încă departe, spre stânga, dar Gould îşi îndrepta avionul într-acolo.

Atunci George se ridică de tot, se aplecă înainte şi apucă mâna dreaptă a lui Gould. O smuci îndărăt, în acelaşi timp cu manivela, arătătorul acesteia alunecă de la „Bomba I” la „Bomba II” şi tânărul simţi că aparatul se uşurează odată cu căderea celor două bombe ucigătoare.

În clipa următoare, George şi ridicase dreapta în care ţinea ciocanul. Gould căută să se ferească de lovitură, dar era prea târziu, căci fierul greu îl izbi în tâmplă. Monstrul cu chip de om se zvârcoli o clipă, apoi rămase moale ca o cârpă. Din spatele lui, George puse mâna pe manşă.

Învăţase conducerea avioanelor şi-l îndreptă cu dibăcie în direcţia submarinului.

Cum s-a întâmplat, nu ştia nici el singur, dar, după câteva clipe – care i se părură veacuri – avionul plescăi în apă la vreo cincizeci de metri de submarin. Nu se afundă însă imediat şi în clipa următoare George se afla pe una din aripi, făcând semne camarazilor, care izbucniră în urale. După câtva timp, atât el cât şi Gould, leşinat, fură luaţi pe bord.

Peste două ceasuri zăriră galera. Submarinul se apropie de ea pe sub apă, ieşi brusc la suprafaţă şi Jan Brike zvârli o grenadă cu gaze, care explodă în mare.

Lăsară să treacă o jumătate de ceas, după care Clive şi Petre fură aduşi pe puntea submarinului. Prizonierii fură eliberaţi de la vâsle, în schimb Gould şi complicii săi fură legaţi cu funii trainice.

Farrow intră apoi în legătură radiotelegrafică cu distrugătorul australian, care urma să sosească acolo a doua zi dimineaţa.

Înainte de a veni însă, căpitanul părăsi galera în vremea asta Kent şi oamenii săi se treziseră din leşin şi mulţumiră călduros salvatorilor lor. Cei de pe „Dox” se încredinţară că în realitate Kent descoperise terenul aurifer şi făcuse imprudenţa să-i vorbească lui Gould despre el.

Dreptatea învinsese, deci şi de această dată...

Sfârşitul volumului AURUL BLESTEMAT.

În numărul următor, doctorul Bertram, continuă să-i povestească lui George, aventurile sale din tinereţe, zugrăvind în culori vii felul cum a reuşit s-ă o elibereze pe Ellen Abednego din mâinile piraţilor primejdioşi care au răpit-o. Număr intitulat:

ÎN LUPTĂ CU CHINEZII.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro